

PHẦN 3 – MA TÂM

HỒI HAI MƯƠI BA

Hồi Hương

K

hi không còn gì trên đời, người ta vẫn có thể tìm chút ấm áp ở nơi gọi là quê hương.

o0o

Con đường từ Hoàng Sa Thành trở về trung thổ phải băng qua hai trăm dặm đường sa mạc. Diên Phi Long mới đi được ba mươi dặm thì trời đã sụp tối, khí lực của chàng vốn đã kiệt quệ sau trận chiến, lúc này lại thêm sự đói khát hành hạ nên không thể nào đi nổi nữa. Chàng đành tìm chỗ trú chân...

Trước mặt chàng là một bãi đá lớn, có những khối đá sừng sững cao tới mười trượng nằm rải rác, xen lẫn những tảng đá mấp mô, địa hình vừa kín đáo vừa an toàn, quả thực là nơi nghỉ chân lý tưởng.

Diên Phi Long tìm thấy một hốc đá khá sâu, liền đặt xác Hàn Sương vào đó, rồi cố sức lặn đá đến để lấp miệng. Chàng an táng Hàn Sương trong sự nhẫn nại khôn cùng, tâm trí như kẻ mộng du.

Câm lặng, âm thầm, không khóc lóc cũng chẳng nhang đèn, nhưng sự xót xa trong lòng chàng không gì có thể so sánh được.

Sự tĩnh lặng trên sa mạc là tuyệt đối, không có tiếng gió, không có tiếng côn trùng, chỉ có tiếng thờ khò khè trong lồng ngực.

Không gian thâm thâm man mát.

Lòng người thâm thâm man mát.

Lúc ấy, ở giữa cái sa mạc hoang lương vô tận ấy, chàng chợt nghĩ đến một câu hỏi quen thuộc:

- Thế nào là tốt cùng cô độc?

o0o

Ba tháng sau...

Tửu lâu miên biên thù ầm ầm như một cuộc chém giết.

Rượu mang ra tới tấp, đồ ăn chất đầy trên các bàn.

Họ là những kẻ vừa ra khỏi sa mạc, hoặc sắp sửa dấn thân vào nơi chết chóc đó, cả hai lý do đều đáng để uống một bữa túy lúy, cười một trận vang trời.

Nhưng khung cảnh náo nhiệt tới như vậy lại dường như gặp phải một bức tường kín mít, kiên cố, chẳng thể lan tới một nơi...

Đó là một góc khuất sau cây cột, tối tăm ảm đạm, nơi có một chiếc bàn, một chiếc bóng, một đôi mắt, một bầu rượu, một chiếc chung.

Một cõi lòng hoang lạnh.

Ra đi chẳng làm được gì, để đến bây giờ lạc lõng giữa biển người bao la...

Ai là thân nhân? Ai là tri kỷ? Ai là bằng hữu?

Đâu cả rồi?

Trong lòng tự nhiên muốn gào lên một tiếng. Nhưng rốt cuộc lại câm nín mà nuốt vội ba chung rượu đắng ngắt.

Rượu nghẹn nơi cổ, nuốt xuống không được. Rốt cuộc lại nôn thốc ra.

Đúng lúc đó không hiểu sao lại ngược mắt lên, như là có tiếng nói ầm ập từ trong lòng thúc giục.

Trước mặt đã có một người đứng nhìn.

Đôi mắt quan hoài, nụ cười ầm ập.

- Đại sư huynh?

Chén rượu rơi xuống đất, một cái ôm xiết đầy nhiệt tình, rồi nước mắt cứ thế trào ra.

Đó là ầm ập.

Đó là nồng nàn.

Đó là thứ con người có thể dựa vào lúc khốn cùng nhất trong cuộc đời.

oOo

Trời đêm khoáng đạt và lồng gió, một cái bóng nhỏ bé ngửa mặt lên nhìn trời sao lung linh, thỉnh thoảng lại có một vì sao nháy mắt với nó.

Bất giác nó cười lên khanh khách.

- Đệ cười gì vậy?

Giọng nói sau lưng khiến nó giật bắn, ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy một nam nhân lạ mặt đã đứng đó từ bao giờ. Nam nhân ấy cười, một nụ cười ấm áp chưa từng thấy:

- Ta làm đệ giật mình à?

Nó nhoẻn miệng:

- Đúng là đệ giật mình.

Nam nhân trở tay lên trời, hỏi lại:

- Trên đó có gì khiến đệ cười?

Nó ngượng ngập:

- Chẳng có gì hết, chỉ là tự nhiên đệ thấy vui thì cười thôi.

Nam nhân dường như hơi sững sờ, miệng hơi nhếch lên cười, nhưng đôi mắt đang nhìn nó dường như lại vương vấn mấy phần thâm lương khó tả. Nam nhân thở dài:

- Tự nhiên thấy vui thì cười... Ha ha... Trên thế gian vẫn còn có những hạnh phúc đơn giản tới như vậy sao?

Hạnh phúc vốn dĩ đều rất đơn giản, chỉ là hồn người ta thường quá phức tạp.

Thứ đơn giản như hạnh phúc, đương nhiên không phù hợp để tồn tại trong một nơi phức tạp như hồn người.

Nó trở mắt nhìn nam nhân:

- Huynh là ai?

Nam nhân mỉm cười hỏi lại:

- Vậy đệ là ai? Sao lại ngồi ở đây?

Nó gục gặc đầu, đáp:

- Đệ là Diên Phi Long!

Nam nhân vỗ ngực nói:

- Còn ta là Thành Trí! Đại sư huynh của đệ!

Diên Phi Long hơi bối rối, đứng dậy vòng tay:

- Tiểu đệ bái kiến đại sư huynh!

Thành Trí đáp lễ:

- Tiểu sư đệ!

Diên Phi Long chợt hỏi:

- Trước đây chúng ta gặp nhau chưa? Ý đệ nói là trước khi đệ hôn mê, chúng ta đã gặp nhau chưa?

Thành Trí lắc đầu, mỉm cười:

- Trước đây đệ sống với sư mẫu ở Liên Vân Các. Lúc sinh tiền sư mẫu sống rất khép kín, nghiêm cấm đệ tử lại vãng ở phạm vi ba mươi trượng quanh Liên Vân Các, bọn ta vì thế đều chỉ đôi lần nhìn thấy đệ từ xa, cũng chẳng dám lại gần để hỏi chuyện.

- Vậy ra ở Thần Phong Bảo này chẳng ai quen biết đệ?

Thành Trí vỗ vai Diên Phi Long:

- Đệ yên tâm, từ nay đệ sẽ có rất nhiều huynh đệ!

Diên Phi Long mừng rỡ:

- Huynh đưa đệ đi gặp họ đi!

Thành Trí cười lớn:

- Ha ha, bây giờ thì họ đã ngủ cả, để sáng mai ta giới thiệu đệ với từng người! Thôi, đệ nên đi ngủ sớm đi!

Diên Phi Long ngoan ngoãn chào đại sư huynh rồi đi ngủ, trong lòng cũng chẳng có ấn tượng gì sâu đậm.

Anh ta chẳng phải là thứ gì đó quá lớn lao, thậm chí so với vị phụ thân kỳ vĩ kia, anh ta chỉ như một đốm lửa nhỏ. Đốm lửa tuy nhỏ nhưng ấm áp, còn là cầu nối đầu tiên của Diên Phi Long với muôn vạn đốm lửa khác trong cuộc đời.

Bởi vậy trong suốt hai mươi năm sau đó, vị đại sư huynh kia chính là người nó tôn kính nhất, nể phục nhất.

Bất luận trong trường hợp nào, chỉ cần có đại sư huynh ở bên cạnh, nó cũng cảm thấy có một chỗ dựa vững chắc vô cùng.

o0o

Hai người chẳng nói với nhau điều gì, im lặng uống rượu trên căn gác nhỏ.

Thành Trí năm nay đã bốn mươi tư tuổi, là con người mực thước, lễ độ, lại rất hào sảng. Về ngoại hình, nhân phẩm, tính cách cũng như võ công chẳng có điểm nào không hoàn hảo, nhưng từ khi thọ tử qua đời cách đây mười mấy năm, ông ta vẫn sống cô độc như vậy.

Diên Phi Long cứ cúi gầm xuống uống rượu, Thành Trí thì nhìn chàng bằng đôi mắt đầy lo âu, một hồi sau không nhịn nổi, ông ta mở miệng:

- Phi Long! Đệ có chuyện gì mà phải gọi ta tới đây gấp như vậy?

Diên Phi Long trầm mặc không nói, nhưng bất chợt chàng giật mình ngẩng mặt lên, thẳng thốt:

- Đệ gọi huynh bao giờ?

Thành Trí nghi hoặc:

- Đệ viết thư gọi ta tới đây, bức thư ta vẫn còn giữ...

Diên Phi Long cắt lời:

- Mau đưa cho đệ xem!

Thành Trí thò tay vào ngực áo, lấy ra một tờ giấy gấp tư. Diên Phi Long chộp lấy, vội vàng mở ra xem thì thấy bên trong có mấy dòng chữ thảo nguệch ngoạc: "Đại sư huynh, tiểu đệ gặp chuyện ở Bạch Hải Trấn, nằm cách Phục Hồ Sơn bảy mươi dặm về phía đông, thỉnh đại sư huynh tới gấp - Ký tên: Long". Nét chữ sắc sảo phóng khoáng, đích thị là của chàng.

Điền Phi Long run run, đã lâu lắm rồi chàng không dùng đến bút, chẳng hiểu sao ở đâu ra lá thư này. Thành Trí ngập ngừng:

- Phi Long, thế nào?

Điền Phi Long ngẩng mặt nhìn Thành Trí, mặt chàng đã tái đi:

- Có kẻ giả mạo nét chữ của đệ, nhưng giống vô cùng! Ngay cả đệ cũng không thể tìm ra chỗ khác biệt.

Thành Trí thấy vẻ mặt của chàng vô cùng đáng sợ liền lên tiếng trấn an:

- Ngũ sư đệ, việc này có thể là do ai đó đùa cợt...

Điền Phi Long đặt tờ giấy xuống, lắc đầu quấy quậy:

- Huynh nhận được lá thư này bao lâu rồi?

- Chừng mười lăm ngày trước - Thành Trí nói tiếp - Nhận thư xong ta lập tức lên đường tới đây.

Điền Phi Long mím môi, nói rành rọt từng chữ:

- Mười ngày trước đệ vẫn còn lang thang trên sa mạc...

Chàng khàn giọng nói tiếp:

- Huynh giải thích việc này thế nào?

Thành Trí sững sờ:

- Có nghĩa lá thư này được gửi đi trước khi đệ tới đây?

Điền Phi Long không trả lời thẳng vào câu hỏi, chàng trầm mặc một hồi lâu rồi thở dài một tiếng:

- Đại sư huynh, cơ chuyện này đệ phải nói rõ.

Chàng uốn cạp một chung rượu nữa, rồi dăm dăm nhìn Thành Trí, nói một cách khó khăn vô cùng:

- Rất có thể đệ không phải là Điền Phi Long...

Thành Trí nhú mày:

- Đệ nói sao?

Điền Phi Long ra dấu cho Thành Trí im lặng rồi chậm rãi nói tiếp:

- Đệ đã gặp Tuyệt Khí Thần Y trên sa mạc, dựa vào một số điều ông ta tiết lộ trong cơn điên loạn, cộng với cái chết vô cùng thần bí của ông ta ngay sau đó, đệ nghĩ chuyện hai mươi năm trước có một sự nhầm lẫn nghiêm trọng.

Chàng rót rượu ra hai chung, chậm rãi uống hết một chung rồi nói tiếp:

- Đệ tỉnh lại mà không nhớ bất cứ điều gì, người trong Thần Phong Bảo cũng chẳng ai biết khuôn mặt trước đây của đệ thế nào. Bởi vậy có thể kẻ bị phụ thân đánh hôn mê và kẻ được Tuyệt Khí Thần Y cứu tỉnh lại là hai kẻ hoàn toàn khác nhau. Nói cách khác, đệ là Diên Phi Long giả mạo, do Tuyệt Khí Thần Y ngụy tạo ra để che mắt mọi người!

Thành Trí cười lớn:

- Ha ha, đệ tưởng tượng quá đáng rồi! Năm đó tuy bọn ta chưa từng gặp đệ, nhưng lúc đệ còn bé xíu thì suốt ngày quanh quẩn bên cạnh Nhạc sư thúc, lẽ nào ngay cả ông ấy cũng nhận không ra?

Diên Phi Long lắc đầu:

- Có thể Nhạc thúc thúc cũng thấy một vài điểm khác biệt, nhưng chắc nghĩ rằng trẻ con khi lớn lên sẽ có nhiều điểm không giống lúc nhỏ nên thúc thúc đã không hề nghi ngờ. Vả lại khi tiểu đệ mới tỉnh lại, mọi người đều rất vui mừng, có ai để ý tới chuyện khác biệt đó nữa?

Thành Trí lắc đầu, nghiêm mặt nói:

- Phi Long, đệ không nên nghĩ tới những chuyện như vậy nữa. Cho dù đệ là ai, thì huynh và các huynh đệ khác đều chỉ biết đệ từ sau mười ba tuổi. Dù thế nào đệ cũng là ngũ đệ thân thiết nhất của huynh!

Ông ta uống cạn chung rượu, rồi mỉm cười nói tiếp:

- Dù thế nào thì Thần Phong Bảo vẫn luôn là nhà của đệ!

Diên Phi Long ngơ ngẩn, lặp lại câu nói của Thành Trí:

- Thần Phong Bảo... nhà của đệ...

Thành Trí gật đầu:

- Đệ coi nơi đâu là nhà, thì nơi đó chính là nhà. Xưa nay kẻ chối bỏ gốc gác không hiếm, nhưng chưa từng nghe có ai bị gốc gác quê hương chối bỏ.

Diên Phi Long nhìn Thành Trí, Thành Trí cũng nhìn lại. Đôi mắt của đại sư huynh vẫn như ngày nào, luôn luôn lấp lánh một nụ cười ấm áp, tựa như trong đôi mắt ấy có một ngọn lửa không bao giờ tắt.

o0o

Không biết đã qua bao lâu, thời gian cứ trôi đi trong tĩnh lặng. Đâu đó tiếng sói tru nghe thê lương da diết, tựa như tiếng khóc của kẻ tha hương cô độc.

Điền Phi Long bỗng ngồi thẳng dậy, trở tay vào tờ giấy đã ướt nhẹp vì rượu nói:

- Đại sư huynh, chúng ta phải làm rõ chuyện này trước!

Thành Trí gật đầu:

- Suy đoán của đệ thế nào?

Điền Phi Long vừa gõ gõ lên mặt bàn, vừa nói:

- Đệ nói tới chuyện hai mươi năm trước, theo suy đoán của đệ thì U Minh Thiết Kỵ rất có khả năng chính là... Điền Phi Long. Còn đệ chỉ là một thể thân của hắn...

- Đệ cứ nói!

- Từ trước đến giờ đệ luôn có cảm giác bị theo sát. Những vụ án mà hắn gây ra thường là những nơi đệ đã đi qua, nạn nhân cũng là những người từng tiếp xúc với đệ. Huynh thử nghĩ xem, một môn chủ thân phận lớn như vậy, tại sao lại phải bám theo một kẻ vô danh tiểu tốt, cả đời chẳng làm nên trò trống gì như đệ? Nếu là mối thù thông thường, đệ nghĩ hắn đã một thương đâm chết đệ từ lâu rồi!

Thành Trí trầm mặc:

- Quả là từ khi đệ đi, ta cũng không thấy người của Hắc Kỵ Môn xuất hiện quanh Thần Phong Bảo nữa.

Điền Phi Long gật đầu:

- Hắn không những võ công quỷ khiếp thần kinh, mà lại nắm bắt được những thói quen của đệ, hơn nữa còn dự đoán trước những hành động của đệ! Việc đệ rời Hoàng Sa Thành tới đây, ngay cả đệ cũng không hề có chủ định trước. Không hiểu bằng cách nào hắn lại biết trước được như vậy?

Thành Trí ngẩn người:

- Đáng sợ thật!

Ông nhìn Điền Phi Long, hỏi tiếp:

- Nhưng hắn làm vậy với mục đích gì?

Điền Phi Long lắc đầu, cười khổ:

- Cái này thì đệ đoán không nổi!

Chàng hỏi:

- Huynh nhận bức thư này từ tay ai?

Thành Trí cười khổ:

- Hôm đó huynh về nhà thì đã thấy bức thư này để trên mặt bàn, chính là chiếc bàn ngày xưa chúng ta thường uống rượu. Ta còn tưởng đệ sai người âm thầm tới đưa thư, vì sự việc có nhiều điều bí mật.

Diễn Phi Long chợt hỏi:

- Mấy tháng nay đệ ít nghe tin tức về Thần Phong Bảo, có sự việc gì đặc biệt không?

Thành Trí gật gù:

- Từ sau khi Lục sư đệ làm bảo chủ thì mọi việc đều rất êm ả, A Thái - tiểu đồng của đệ vì có liên quan đến Hắc Kỳ Môn, sợ có người nghi kỵ nên đã im lặng bỏ đi, chỉ thỉnh thoảng quay về hỏi thăm chốc lát.

Diễn Phi Long gật đầu:

- Hẳn vốn suy nghĩ chín chắn hơn người nên không muốn làm ai khó xử. Còn các vị thúc thúc và những huynh đệ khác thì sao?

Thành Trí trầm mặc:

- Tam vị thúc thúc đều đã thoái ẩn về quê, hiện nay Trang sư đệ giữ chức đường chủ Bích Huyết Đường, Triệu lão tam thay thế Nhạc thúc thúc làm đường chủ Thiết Cốt Đường. Còn ta tạm thời quản lý Hoàng Y Đường. Cả bốn sư huynh đệ bọn ta cùng với Trang sư đệ ngày đêm nghiên cứu Thần Phong Đạo Pháp, suốt gần hai năm qua đã có không ít thành tựu. Nhất là Hồ sư đệ, hẳn tuy nhỏ tuổi nhất nhưng hiện nay đạo pháp lợi hại vô cùng, hầu như không hề kém bất cứ ai.

Diễn Phi Long cười:

- Cho dù không kém ai, cũng nhất định không thể vượt qua đại sư huynh!

Thành Trí lắc đầu:

- Ta tư chất không phải xuất sắc, lại lười nhác hơn các đệ, dĩ nhiên chẳng mấy chốc sẽ bị các đệ vượt qua hết.

Ông ta chợt ngơ ngẩn, rồi vỗ đùi nói:

- Ta nghĩ ra một chuyện!

Điền Phi Long:

- Là chuyện gì?

Thành Trí gõ gõ trán:

- Sao ta hồ đồ thế không biết? Trước khi lên đường ta đã nghe tin Trang sư đệ và Lãnh đội trưởng đều hốt hải lên đường từ sớm. Có lẽ họ cũng nhận được thư như ta..

Điền Phi Long:

- Không chừng ngoài ba người các huynh, những người khác cũng đều nhận được thư giả mạo.

Thành Trí giật mình:

- Có lẽ nào...

Điền Phi Long trầm giọng:

- Điệu hổ ly sơn?

Thành Trí đứng phắt dậy:

- Vậy thì nguy rồi!

Điền Phi Long nói nhanh:

- Đệ đi chuẩn bị xe ngựa, chúng ta lên đường ngay có khi còn kịp.

Thành Trí cười:

- Cần gì xe ngựa? Đệ cho rằng ta vô dụng vậy sao? Thêm mười ngày cưỡi ngựa nữa với ta đâu có ý nghĩa gì?

Nói rồi tung mình nhảy từ trên gác xuống, Điền Phi Long cũng nhảy xuống theo, vừa tháo dây ngựa vừa nói:

- Sư huynh, dù sao cũng nên mua xe ngựa, chúng ta cũng cần phải giữ sức cho trận đánh sắp tới!

Thành Trí lắc đầu cười lớn:

- Ha ha, năm xưa ta cùng sư phụ tung hoành nơi đất Thục, có khi mười mấy ngày không được chợp mắt cũng chẳng có vấn đề gì. Nay tình thế cấp bách, đường đi lại khó khăn vô cùng, nếu dùng xe ngựa chỉ e phải mất hai mươi ngày mới tới.

Nói rồi nhảy phắt lên lưng ngựa phóng đi, dáng dấp chẳng có vẻ gì mệt. Diên Phi Long lắc đầu thở dài, rồi cũng phi nước đại theo sau.

o0o

Hai người về tới địa phận ngoại vi Thần Phong Bảo thì được môn nhân thông báo mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường. Diên Phi Long thở phào:

- May quá, vẫn còn kịp.

Thành Trí sắc mặt vẫn nặng như chì, thần thái mệt mỏi vô cùng, riêng có đôi mắt thì vẫn ánh lên cái nhìn sắc bén của loài chim ưng. Thần Phong Bảo vẫn hiện lên trong tầm mắt vững vàng như một tòa thành, sừng sững dưới bầu trời xanh bát ngát, quả nhiên là vẫn an toàn. Ông quay sang mỉm cười với Diên Phi Long:

- Bây giờ chúng ta có thể đi thông thả một chút.

Hai người để ngựa tự do phi nước kiệu, thong dong tiến về phía cửa thành phía tây. Mấy môn nhân ở trạm gác phía sau đã dùng phi cấp thông báo với người trong bảo nên khi hai người còn cách cửa đông tới một dặm, đã thấy mấy chục người lỗ nhố đứng chờ sẵn bên ngoài.

Từ xa, Diên Phi Long đã nhận ra một số gương mặt quen thuộc. Đứng đầu là một nam nhân chừng ba mươi tuổi, người dong dỏng cao, mặc một bộ nho phục màu lam nhạt, ngồi trên lưng bạch mã, thần thái thanh nhã vô cùng. Hai bên còn có mười mấy người cưỡi ngựa đủ mọi lứa tuổi. Khi thấy bóng sư huynh đệ Diên Phi Long xuất hiện, đoàn người ra đón xôn xao hẳn lên. Có hai người không nhận được giục ngựa phi như bay lên trước đón đường. Diên Phi Long nhận ra đó là nhị sư huynh Vũ Trấn Phiên và tam sư huynh Triệu Liên Thành. Chưa giáp mặt đã nghe tiếng của Vũ Trấn Phiên oang oang như lệnh võ:

- Đại sư huynh, ngũ sư đệ! Hai người về rồi!

Thành Trí mỉm cười gật đầu chào hai vị sư đệ, Diên Phi Long thì vòng tay thi lễ:

- Tiểu đệ vẫn an nhì vị sư huynh!

Triệu Liên Thành cười ha hả:

- Lâu lắm mới gặp, lại đây để ta xem đệ có lớn thêm được chút nào hay không?

Điền Phi Long cả cười:

- Cũng may đệ không phải yêu quái, người thì không lớn thêm, nhưng tử lượng thì tăng thêm nhiều lắm. Còn tam sư huynh? Vẫn làm các yêu nữ Bích Vân Lầu say như điều đồ chứ?

Thành Trí cười khẩy:

- Đạo này lão tam phong độ pháp phù, mỗi lần ghé Bích Vân Lầu chỉ một thoáng đã thấy lủi thủi đi ra.

Triệu lão tam vỗ vai Vũ lão nhị cười nhạt:

- Vậy mà lần nào cũng thấy nhị sư huynh chờ sẵn ở đó từ bao giờ. Hà... có lẽ người càng già thì càng thâm hại chăng?

Vũ Trấn Phiên chột chửi lớn:

- Con bà nó, lão ngũ còn già hơn cả lão đại.

Vũ Trấn Phiên vốn là một cô nhi, được lão bảo chủ nhặt về nuôi từ rất sớm, từ nhỏ vốn coi Điền Phi Long như tiểu đệ trong nhà. Bây giờ sau hai năm gặp lại thấy chàng tiểu tụy như vậy thì không khỏi xót xa, ánh mắt tràn ngập vẻ quan hoài. Thành Trí vội xen vào:

- Lão nhị, đệ không nên nói vậy. Lão ngũ chẳng qua giống sư phụ, tóc bạc sớm mấy năm. Khi xưa sư phụ mới bốn mươi mấy tuổi thì râu tóc đã trắng xóa cả, nhưng người vẫn tinh minh khỏe mạnh đấy thôi!

Bốn người vừa rước ngựa vừa nói chuyện rôm rả vô cùng. Trong số sáu huynh đệ thì lão tứ chẳng may mất sớm, lão lục thì tính tình nghiêm túc, tuổi lại quá nhỏ nên hơi xa cách, còn lại bốn người bộ họ sần sần tuổi nhau và rất hợp tính hợp nết.

Điền Phi Long nhìn thấy nam nhân cười bạch mã mỉm cười với chàng từ xa thì quay sang nói với Thành Trí:

- Đại sư huynh, lão lục chừng chặc lên nhiều rồi!

Thành Trí mỉm cười không nói gì, Vũ Trấn Phiên cười mỉa:

- Đúng rồi, ra dáng bảo chủ lắm, sư huynh mấy năm mới về mà vẫn đứng vững như không!

Triệu Liên Thành xoa tay:

- Lão nhị, huynh cũng phải công bằng một chút, hấn đang trong thân phận bảo chủ, làm sao vô vập như bọn ta được?

Vũ Trấn Phiên không những không dũa đi mà còn hầm hầm chửi thêm mấy câu nữa, câu nào cũng chướng tai hết sức. Thành Trí lắc đầu:

- Lão nhị, đệ không nên như thế. Từ lúc lão lục lên làm bảo chủ đến giờ vẫn tỏ ra tinh minh mẫn cán, không hề làm mất uy thế của Thần Phong Bảo. Nếu là đệ thì đệ có làm được như vậy không?

Chợt ông nhớ ra một điều, liền đổi giọng hỏi:

- Các đệ, sau khi ta đi thì còn những ai đi nữa?

Triệu Liên Thành nói:

- Không hiểu sao ai nấy đều vội vàng vàng bỏ đi, tất cả đến hơn chục người. Lần này huynh trở về phải kể rõ mọi sự cho tường tận, mọi người đều rất nóng ruột.

Điền Phi Long ái ngại:

- Sự việc có vẻ nghiêm trọng.

Thành Trí lẳng lặng không nói gì, chỉ trầm ngâm suy nghĩ.

Lúc này hai nhóm người còn cách nhau chừng mười mấy trượng thì hai bên cùng xuống ngựa. Những người ra đón ủa ra vây quanh Điền Phi Long, mỗi người hỏi một câu khiến cho chàng quay đông quay tây, vừa thỉnh an vừa trả lời rối rít. Trong số những người đó, Điền Phi Long thấy vắng hầu hết những nhân vật trọng yếu, chỉ có năm huynh đệ bọn họ là có mặt đầy đủ.

Nam nhân cười bạch mã chờ cho mọi người lắng xuống rồi mới tiến lại vòng tay thi lễ:

- Đại sư huynh, ngũ sư huynh, tiểu đệ Hồ Uy mừng hai người trở về!

Điền Phi Long giục ngựa tiến đến, vỗ vai vị lục sư đệ, ngắm nghía một lúc rồi mỉm cười nói:

- Lục sư đệ, càng lúc đệ càng tỏ ra giống phụ thân ta. Ta mang tiếng là con ruột mà không có được cái phong thái đó!

Hồ Uy ngượng ngịu đáp:

- Đệ chỉ cố gắng không phụ sự tin tưởng của mọi người, hết sức làm theo những lời giáo huấn của sư phụ.

Thành Trí khoát tay:

- Thôi, vào trong cái đã.

Điền Phi Long gật đầu:

- Phải đấy, có nhiều chuyện phải nói lắm.

Đoàn người lục tục kéo vào trong bảo, môn nhân đổ ra đứng kín hai bên con đường lớn, vốn vãi chào hỏi Điền Phi Long. Đến chính điện thì dòng người mới vẫn đi.

Mấy huynh đệ kéo nhau vào đại điện, những môn nhân cấp cao như phó đường chủ, đội trưởng các đội đều được vào, những môn nhân cấp thấp hơn thì giải tán, ai về nhà nấy. Sau khi an vị, Thành Trí mới chậm rãi kể lại quá trình ông bị lừa tới sa mạc như thế nào.

Mọi người nghe xong không ai tỏ ra kinh ngạc, mà đều trầm mặc một cách khó hiểu. Thành Trí hỏi:

- Lục sư đệ! Có phải mọi người đều nhận được những bức thư như vậy?

Hồ Uy gật đầu:

- Các sư huynh sư đệ chúng ta đều nhận được mật thư. Có người bị gọi đi Hàng Châu, có người bị gọi đi Tứ Xuyên, Triệu sư huynh còn nhận được thư cầu cứu của ngũ sư huynh từ bờ Đông Hải. Cũng may huynh ấy thấy mấy người đã đi trước, lại có mấy người lục đục chuẩn bị đi tiếp nên đã ngăn cản lại để truy hỏi.

Thành Trí gật đầu:

- Như vậy rõ ràng là một âm mưu, may mà các đệ không trúng kế. Bây giờ thêm hai người bọn ta trở về, tình hình có lẽ không còn gì nguy hiểm nữa.

Vũ Trấn Phiên vỗ bàn nói lớn:

- Mẹ kiếp! U Minh Thiết Kỳ! Lão gia không đập bẹp cái đầu người ra thì không mang họ Vũ.

Hồ Uy xua tay nói:

- Nhị sư huynh bớt giận! Bây giờ hai vị sư huynh đường xa mệt mỏi, cũng đến lúc phải ăn uống nghỉ ngơi rồi. Tiểu đệ đã chuẩn bị sẵn một bàn rượu tẩy trần, không biết hai người muốn dùng trước hay muốn đi ngủ trước?

Thành Trí cười:

- Thú thực ta không còn sức đâu mà ăn uống. Để ta ngủ một giấc trước vậy!

Diễn Phi Long cũng vòng tay nói:

- Đệ muốn đi thấp cho phụ thân một nén nhang, mọi người cứ tự nhiên, một lát đệ tới ngay!

Nói rồi quay bước đi ra cửa, mấy người định đi theo nhưng Hồ Uy đưa tay ngăn lại:

- Để huynh ấy đi một mình!

Diễn Phi Long thầm cảm ơn vì Hồ Uy đã rất hiểu chàng. Chàng lặng lẽ rời khỏi tòa chính điện, theo những lối mòn quanh co bên một bờ hồ bán nguyệt nhỏ nhỏ rồi rẽ vào một con đường lát đá rộng gần mười thước, sâu hun hút.

Con đường dẫn tới một tòa từ đường sơn son thiếp vàng.

Từ đường đèn nến cháy suốt ngày đêm, hương trầm nghi ngút, từng hàng bài vị xếp ngay ngắn theo thứ tự trên điện thờ, hầu hết các bài vị đó đều từng có một sự tích hiển hách. Bài vị mới nhất, đặt ở vị trí phía dưới của dòng bài vị chính giữa ghi tên cố bảo chủ Diễn Phi, phụ thân của Diễn Phi Long.

Diễn Phi Long đứng tần ngần ngoài cửa hồi lâu, tự nhiên chàng cảm thấy ngẩn ngại, tuy nhiên trong lòng lại có một sự thôi thúc khác rất mãnh liệt, khiến chàng không nhịn nổi bước vào.

Lúc này, tự nhiên đầu óc chàng trống rỗng, bao nhiêu lời muốn tạ tội với phụ thân đều trôi đi đâu hết. Chàng nói một câu như gió thoảng:

- Phụ thân, hài nhi về rồi...

Chàng nói như thế lúc phụ thân còn sống, trước kia có khi chàng bỏ đi dăm bữa nửa tháng thì lúc về bao giờ cũng tới trước mặt phụ thân mà nói như vậy. Lần này chàng vừa đối diện với bài vị thì liên tưởng đến hoàn cảnh đó, không tự chủ được, miệng cũng nói theo bản năng.

Lời vừa nói ra thì toàn thân như mất hết sức lực, đầu gối nhũn ra, quỳ xuống. Chàng quỳ ở đó, khóc nức nở như một đứa trẻ. Một hồi lâu sau mới cố gắng kìm lại được, dập đầu ba cái rồi nói tiếp:

- Phụ thân, hài nhi đi đây...

Chàng đứng dậy, đang định quay bước thì bỗng đâu nổi lên một trận gió, đèn lửa lập lòe như muốn tắt. Diên Phi Long thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, gai ốc nổi lên khắp các lỗ chân lông. Chàng lạnh lùng hỏi:

- Vị bằng hữu nào vậy?

Một giọng nói già nua, run rẩy trả lời:

- Lão nạp nói ra chắc gì Diên thí chủ đã biết?

Diên Phi Long từ từ quay lại, trước mặt chàng là một hòa thượng già đến mức khó tưởng tượng, tấm lưng còng xuống, toàn thân run rẩy xiêu vẹo trong gió. Tay hòa thượng ôm một chiếc mõ hình sọ người màu đỏ như máu, các móng tay bầu chắt. Tay còn lại giấu vào trong vạt áo rộng thùng thình.

Ánh nến lập lòe, bóng dáng hòa thượng như hư như thực, nửa như hiện hữu rõ mồn một, nửa lại như u linh quỷ khí khắp trời đất tụ về.

Diên Phi Long lại hỏi:

- Hòa thượng từ đâu đến? Đến có việc gì?

Hòa thượng cúi đầu niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật, lão nạp đến có hai việc, thứ nhất là báo tin, thứ hai là nhờ Diên thí chủ một chuyện!

Diên Phi Long cảnh giác:

- Hòa thượng muốn báo tin gì? Nhờ việc gì?

Hòa thượng thủng thẳng đáp:

- Tin muốn báo là về Thần Phong Bảo. Quý bảo đang bị bao vây, trong vòng nửa giờ nữa sẽ thành bình địa.

Diên Phi Long hơi giật mình, nhưng chàng vẫn thản nhiên hỏi:

- Vây còn việc cần nhờ?

Hòa thượng hấp háy đôi mắt, cái miệng không còn răng toét ra như cười:

- Lão nạp muốn nhờ Diên thí chủ ngoan ngoãn nằm ngủ một giấc.

Diên Phi Long chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy hòa thượng rút ra một chiếc dùi dài hơn thước và gõ vào mõ một cái!

Không có âm thanh gì phát ra, nhưng Điền Phi Long cảm thấy tâm não như bị đánh một chùy nặng, chàng xây xẩm mặt mày rồi gục xuống. Trước khi hoàn toàn hôn mê còn nghe thấy hòa thượng lẩm bẩm một câu mơ hồ:

- A Di Đà Phật, đến lúc rồi, đến lúc rồi...

--- o0o ---

<http://www.nhanmonquan.com>